

Az élet dallama

Ó, Élet, te fényár,
reggeli széllel lépsz be,
színeket hozol ránk,
álmaink reménye.

Nem titok vagy, csupán
út, mit járnunk kell még,
nevetés, könny, határ,
de minden perc ajándék.

Napfényként simítasz,
nem kérsz, de te adsz már,
szívünkben dallamot
hagysz, mely örökké száll.

Nem kincs vagy, nem teher,
csak tánc, csak ritmus, rend,
holnapunkban a jelen
varázst rajzol szüntelen.

Vállunkra ül a perc,
s mint gyermek, csilingel,
emlék lesz minden hang,
s időben újra kel.

Így lássunk meg téged,
ne rohanjunk, játsszunk,
hisz lét és álom között
önmagunkká válunk.